

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (šesto vijeće)

20. travnja 2016.*

„Tužba za poništenje – Ugovor o financijskoj potpori Unije za projekt čiji je cilj poboljšati djelotvornost zakona za borbu protiv diskriminacija (projekt GendeRace) – Obavijest o terećenju – Akt koji se ne može pobijati – Akt koji pripada isključivo ugovornom okviru od kojega je neodvojiv – Nedopuštenost“

U predmetu T-819/14,

Fondatsia „Mezhdunaroden tsentar za izsledvane na maltsinstvata i kulturnite vzaimodeystvia”,
sa sjedištem u Sofiji (Bugarska), koju zastupa H. Hristev, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju L. Di Paolo i V. Soloveytkhik, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva utemeljenog na članku 263. UFEU-a s ciljem poništenja, s jedne strane, akta Komisije sadržanog u dopisu od 22. kolovoza 2014. kojim se objavljuje dovršetak postupka revizije i suspenzija naknade štete u vezi s ugovorom o dodjeli bespovratnih sredstava u potporu projektu i, s druge strane, obavijesti o terećenju, priložene tom dopisu, koju je izdala Komisija kako bi povratila iznos od 34 070,16 eura koji je uplaćen tužitelju u okviru tog istog projekta,

OPĆI SUD (šesto vijeće),

u sastavu: S. Frimodt Nielsen, predsjednik, F. Dehousse i A. M. Collins (izvjestitelj), suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

Rješenje

Pravni okvir i okolnosti spora

- 1 Tužitelj Fondatsia „Mezhdunaroden tsentar za izsledvane na maltsinstvata i kulturnite vzaimodeystvia” (Zaklada „Međunarodni centar za studije manjina i kulturnih interakcija”) neprofitna je zaklada osnovana prema bugarskom pravu, koja se bavi istraživanjima.

* Jezik postupka: bugarski

- 2 Europski parlament i Vijeće su 18. prosinca 2006. donijeli odluku br. 1982/2006/EZ o Sedmom okvirnom programu Europske zajednice za istraživanja, tehnološki razvoj i demonstracijske aktivnosti (2007. – 2013.) (SL L 2006., 30.12.2006., str. 1.). U tom kontekstu, Komisija Europskih zajednica i konzorcij koji je uključivao tužitelja sklopili su ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava br. 217237 u potporu projektu GendeRace (u daljnjem tekstu: Ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava). Provedba projekta započela je 1. veljače 2008. i dovršena je 31. srpnja 2010. U okviru tog projekta Komisija je isplatila tužitelju s osnove financijske potpore Europske unije ukupni iznos od 159 570,78 eura.
- 3 Komisija je dopisom od 26. ožujka 2013. izvijestila tužitelja da je predmet revizije koja se odnosi na tri projekta, među kojima je i projekt GendeRace. Revizija se provodila od 27. do 31. svibnja 2013.
- 4 Revizori i tužitelj održali su sastanak 31. svibnja 2013. Iznijeli su svoje zaključke o kojima se tužitelj očitovao.
- 5 Dokumentom od 8. kolovoza 2013., koji je Komisija zaprimila 13. rujna 2013., naslovljenim „Očitovanja i prigovori revizorskom izvješću Europske komisije” tužitelj je Komisiji uputio niz prigovora o metodi revizije i zaključcima iz nacrtu revizorskog izvješća.
- 6 Konačno revizorsko izvješće podneseno je Komisiji 28. studenoga 2013. U točki 2.1. tog izvješća, u pogledu projekta GendeRace, revizori su utvrdili da treba izvršiti prilagodbu u iznosu od 45 426,88 eura u korist Komisije.
- 7 Komisija je tužitelja dopisom od 16. prosinca 2013., kojem je bilo priloženo konačno revizorsko izvješće, izvijestila o završetku revizije i o tome da je prihvatila zaključke iz tog izvješća.
- 8 Tužitelj je dopisom od 10. ožujka 2014. Komisiji priopćio svoja očitovanja o zaključcima revizije i odlukama koje je slijedom toga donio.
- 9 Dopisom od 27. lipnja 2014., naslovljenim „Provedba rezultata revizije BAEA210022 (B210-22) i naknada štete”, Komisija je navela da će primjenom članka II.21 općih uvjeta primjenjivih na ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava putem dvije obavijesti o terećenju pokrenuti postupak povrata iznosa od 34 070,16 eura, koji odgovara iznosu koji je neosnovano isplaćen tužitelju, i iznosa od 11 967,81 eura na temelju naknade štete.
- 10 Tužitelj je u dopisu od 23. srpnja 2014., koji je Komisija zaprimila 1. kolovoza 2014., potonjoj dao do znanja da se ne slaže s rezultatima revizije i da zahtijeva informacije o pravnim sredstvima kojima može osporavati, smanjiti ili podijeliti na obroke plaćanje traženog iznosa.
- 11 Komisija je dopisom od 22. kolovoza 2014. poslanim 1. rujna 2014. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) tužitelju dostavila obavijest o terećenju u iznosu od 34 070,16 eura (u daljnjem tekstu: obavijest o terećenju). U tom je dopisu Komisija primila na znanje tužiteljeve prigovore i navela da ih je već uzela u obzir u konačnom revizorskom izvješću. Ona je međutim suspendirala provedbu povrata iznosa zatraženog na temelju naknade štete do donošenja konačne odluke u tom pogledu.
- 12 Komisija je 30. rujna 2014., slijedom obavijesti bugarske pošte prema kojoj adresat nije zaprimio dopis poslan 1. rujna 2014., tužitelju ponovno poslala taj dopis kao i obavijest o terećenju u prilogu, i to istodobno elektroničkom i preporučenom poštom (potonjom 2. listopada 2014.). U tom je dopisu Komisija tužitelju odredila rok u kojemu treba izvršiti plaćanje po obavijesti o terećenju i precizirala korake koje može poduzeti ako uplata ne bude zaprimljena u roku, uključujući prisilno izvršenje sukladno članku 299. UFEU-a. Preporučeno pismo tužitelj je zaprimio 6. listopada 2014.

- 13 Tužitelj je dopisom od 9. listopada 2014. odgovorio na to pismo navodeći, kao prvo, da je zaklada u stečaju i prema tome ne može platiti traženi iznos, kao drugo, da je osporavao rezultate revizije tijekom cijelog postupka te nije bio obaviješten o mogućim pravnim sredstvima, kao treće, da smatra da su mu povrijeđena prava i, kao četvrto, da je pokrenuo postupke pred sudovima Unije.
- 14 Komisija je elektroničkom poštom istog dana izvijestila tužitelja da su svi zahtjevi za obročno plaćanje upućeni računovodstvu Opće uprave za proračun.
- 15 Tužitelj se obratio Općoj upravi za proračun 13. listopada 2014. zahtijevajući poništenje odnosno obročno plaćanje iznosa zatraženog u obavijesti o terećenju.
- 16 Opća je uprava za proračun dopisom od 24. prosinca 2014. tužitelju odgovorila da nije moguće poništiti tražbinu te mu je predložila obročno plaćanje duga pod uvjetima predviđenima u članku 89. Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 1268/2012 od 29. listopada 2012. o pravilima za primjenu Uredbe (EU, Euratom) br. 966/2012 Europskog parlamenta i Vijeća o financijskim pravilima koja se primjenjuju na opći proračun Unije (SL 2012., L 362, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 9., str. 183.).
- 17 Članak 9. stavak 1. Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava određuje da se na njega primjenjuju „[njegove vlastite] odredbe [...], akti Zajednice koji se odnose na [Sedmi okvirni program], financijski propisi primjenjivi na proračun Zajednice, načini njegove provedbe i druge odredbe prava Zajednice te, podredno, [...] belgijsko pravo”. Nadalje, na temelju trećeg stavka istog članka, Opći sud i, u slučaju žalbe, Sud isključivo su nadležni za rješavanje svakog spora koji nastane između Unije, s jedne strane, i članova konzorcija, s druge strane, u odnosu na valjanost, primjenu ili tumačenje ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava.
- 18 Prema jedinoj uvodnoj izjavi Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava, opći uvjeti potonjeg čine njegov sastavni dio. Točka II.21 tih uvjeta naslovljena je „Povrat”. Njegovim stavkom 1. podstavkom 2. određeno je da „u slučaju da se nakon raskida ili isteka ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava na temelju [Sedmog okvirnog programa] treba povratiti iznos koji korisnik duguje [Europskoj] uniji, Komisija zahtijeva povrat dugovanog iznosa slanjem naloga za povrat na adresu dotičnog korisnika” i da se, „ako plaćanje nije izvršeno u predviđenom roku, iznosi koji se duguju [Europskoj] uniji mogu naplatiti njihovim prebijanjem s iznosima koje [Europska] unija duguje dotičnom korisniku”. Stavak 5. iste odredbe predviđa da „ako se obveza plaćanja ne ispuni do datuma koji je odredila Komisija, dugovani se iznos uvećava za kamate po stopi navedenoj u [točki] II.5”.
- 19 Odjeljak 3. dijela 2. općih uvjeta sastoji se od točaka II.22 do II.25, naslovljen je „Kontrole i sankcije” i odnosi se na financijske odredbe i kontrole, reviziju, povrate i sankcije. Točka II.22 stavak 1. predviđa da „u svakom trenutku tijekom provedbe projekta i do pet godina nakon njegova završetka Komisija može provesti financijsku reviziju uz pomoć vanjskih revizora ili svojim vlastitim sredstvima uključujući OLAF-a [...]. Te se revizije mogu odnositi na financijske, sustavne i druge aspekte (poput načela računovodstva i upravljanja) koji se odnose na pravilno izvršavanje ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava”.
- 20 Prema stavku 6. iste odredbe, „Komisija na temelju zaključaka revizije poduzima odgovarajuće mjere koje ocijeni potrebnima, uključujući izdavanje naloga za povrat koji se odnose na sve ili dio plaćanja koja je izvršila te određivanje svih primjenjivih sankcija”.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 21 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 16. prosinca 2014. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.
- 22 Komisija je 14. travnja 2015. podnijela svoj odgovor na tužbu tajništvu Općeg suda.

- 23 Replika i odgovor na repliku podneseni su tajništvu Općeg suda 28. svibnja odnosno 17. srpnja 2015.
- 24 U okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. stavku 3. Poslovnika Općeg suda, Opći sud (šesto vijeće) strankama je postavio pisana pitanja i one su na taj zahtjev odgovorile u zadanom roku.
- 25 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi pobijanu odluku i obavijest o terećenju;
 - naloži Komisiji snošenje troškova i podredno joj naloži, ako tužba bude odbijena, snošenje njezinih troškova primjenom članka 87. stavka 3. drugog podstavka Poslovnika Općeg suda od 2. svibnja 1991.
- 26 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- tužbu odbaci kao nedopuštenu odnosno da je u svakom slučaju odbije kao neosnovanu;
 - odbije tužiteljev zahtjev utemeljen na članku 87. stavku 3. drugom podstavku Poslovnika od 2. svibnja 1991.
 - naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

- 27 Prema ustaljenoj sudskoj praksi pretpostavke za dopuštenost tužbe apsolutna su zapreka vođenju postupka na koju sud Unije u slučaju potrebe mora upozoriti po službenoj dužnosti (vidjeti presude od 10. srpnja 1990., *Automec/Komisija*, T-64/89, EU:T:1990:42, t. 41. i navedenu sudsku praksu te presudu od 8. veljače 2011., *Paroc/OHIM (INSULATE FOR LIFE)*, T-157/08, EU:T:2011:33, t. 28. i navedenu sudsku praksu).
- 28 Opći sud na temelju članka 129. svojeg poslovnika može u svakom trenutku po službenoj dužnosti, nakon što sasluša glavne stranke, odlučiti da obrazloženim rješenjem donese odluku o postojanju apsolutne zapreke vođenju postupka. U predmetnom slučaju, s obzirom na sadržaj spisa, a osobito na odgovor koji su stranke dale na njegovo pitanje o dopuštenosti podnesene tužbe, Opći sud je odlučio da će u skladu s navedenim člankom donijeti obrazloženo rješenje, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku, čak i ako bi jedna od stranaka zatražila održavanje rasprave.
- 29 Tužitelj zahtijeva poništenje pobijane odluke i obavijesti o terećenju na temelju članka 263. UFEU-a. On naime nedvosmisleno navodi u točki 1. tužbe da se ona temelji na potonjoj odredbi. On je osobito u svojim argumentima o dopuštenosti tužbe iz njezinih točaka 23. do 27. pozvao Opći sud da odstupi od „dosadašnje sudske prakse” o dopuštenosti tužbi utemeljenih na toj odredbi, koje se odnose na akte vezane za ugovorne odnose.
- 30 Uvodno valja podsjetiti da se prilikom spora ugovorne naravi tužba na temelju članka 263. UFEU-a može preinačiti u tužbu na temelju članka 272. UFEU-a, uzimajući u obzir arbitražnu klauzulu u dotičnom ugovoru, kao što je to i ovdje slučaj u članku 9. Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava (vidjeti u tom smislu rješenje od 12. listopada 2011., *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija*, T-353/10, EU:T:2011:589, t. 33. i 34.). Opći sud, međutim, smatra da ne može preinačiti tužbu jer se tužitelj izričito protivi tomu da se njegov zahtjev temelji na članku 272. UFEU-a (vidjeti presudu od 17. lipnja 2010., *CEVA/Komisija*, T-428/07 i T-455/07, EU:T:2010:240, t. 59. i navedenu sudsku praksu; presudu od 24. listopada 2014., *Technische Universität Dresden/Komisija*, T-29/11, EU:T:2014:912, t. 44.). U ovom slučaju međutim valja utvrditi da se izričito izražena

tužiteljeva volja da svoj zahtjev temelji na članku 263. UFEU-a protivi tomu da Opći sud eventualno preinači tužbu u okviru spora ugovorne prirode. Prema tome, budući da nisu ispunjeni uvjeti za preinačenje, tužbu valja ispitati kao tužbu za poništenje.

- 31 Valja međutim provjeriti mogu li akti koji su predmet ove tužbe biti predmet tužbe za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a.
- 32 Treba podsjetiti da je, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, tužba za poništenje, na temelju članka 263. UFEU-a, dostupna u odnosu na sve akte institucija, neovisno o njihovoj prirodi ili obliku, čija je svrha proizvesti obvezujuće pravne učinke koji utječu na interese tužitelja, mijenjajući na određeni način njegov pravni položaj (rješenje od 6. listopada 2008., Austrian Relief Program/Komisija, T-235/06, neobjavljeno, EU:T:2008:411, t. 34. i presuda od 10. travnja 2013., GRP Security/Revizorski sud, T-87/11, neobjavljena, EU:T:2013:161, t. 29.).
- 33 Tužba za poništenje ima za cilj osigurati poštovanje prava prilikom tumačenja i primjene Ugovora o funkcioniranju Europske unije pa bi restriktivno tumačenje pretpostavki dopuštenosti tužbe, ograničavanjem njezina dosega samo na vrste akata iz članka 288. UFEU-a, bilo u suprotnosti s tim ciljem (vidjeti presudu od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, t. 17. i navedenu sudsku praksu).
- 34 Činjenica jest da se ta nadležnost za tumačenje i primjenu odredbi ugovora od strane suda Unije ne primjenjuje kada pravni položaj tužitelja ulazi u okvir ugovornih odnosa na koje se primjenjuje nacionalni zakon koji su odredile ugovorne stranke (presuda od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, t. 18.; vidjeti također u tom smislu presude od 17. lipnja 2010., CEVA/Komisija, T-428/07 i T-455/07, EU:T:2010:240, t. 52. i od 10. travnja 2013., GRP Security/Revizorski sud, T-87/11, neobjavljenu, EU:T:2013:161, t. 29.).
- 35 Naime, kada bi sud Unije bio nadležan za odlučivanje o poništenju akata koji ulaze u okvir koji je isključivo ugovornog karaktera, postojala bi opasnost da članak 272. UFEU-a, koji omogućuje uspostavu sudske nadležnosti Unije na temelju arbitražne klauzule, postane ne samo bespredmetan već i da se, u slučaju da ugovor ne bi sadržavao takvu klauzulu, njegova nadležnost proširi izvan granica koje su određene člankom 274. UFEU-a, kojim je nacionalnim sudovima dodijeljena opća nadležnost za odlučivanje u sporovima u kojima je Unija jedna od stranaka (vidjeti presudu od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, t. 19. i navedenu sudsku praksu).
- 36 Slijedom toga, kada postoji ugovor koji povezuje tužitelja s jednom od institucija, može se na temelju članka 263. UFEU-a podnijeti tužba sudovima Unije samo ako pobijani akt proizvodi obvezujuće pravne učinke koji su izvan ugovornih odnosa kojima su stranke vezane i koji uključuju izvršavanje ovlasti tijela javne vlasti koje su dodijeljene instituciji ugovornici kao upravnom tijelu (presuda od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, t. 20).
- 37 U tom pogledu valja naglasiti da u slučaju kada institucija, konkretno Komisija, kako bi dodijelila financijski doprinos, odabere mogućnost sklapanja ugovora u okviru članka 272. UFEU-a, ona mora ostati unutar tog okvira. Stoga je u odnosima sa svojim suugovornicima dužna izbjegavati primjenu višeznačnih formulacija koje ugovorne strane mogu shvatiti kao da potpadaju pod jednostrane ovlasti odlučivanja koje prelaze ugovorne odredbe (presuda od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, t. 21.).
- 38 Dopuštenost ovog predmeta valja ocijeniti s obzirom na ta načela.

- 39 Valja utvrditi da su ugovorni kontekst i podrijetlo ove tužbe među strankama nesporni. Naime, tužitelj smatra da je tužba za poništenje pravni put koji mu stoji na raspolaganju bez obzira na ugovorni karakter spora te da je pobijana obavijest o terećenju upravne prirode.
- 40 Iz elemenata spisa proizlazi da obavijest o terećenju pripada kontekstu ugovora između Komisije i tužitelja jer je predmet navedene obavijesti naplata tražbine koje se Komisija smatra vjerovnikom, koja se sastoji od iznosa isplaćenog u tužiteljevu korist koji odgovara izdacima koje Komisija smatra neprihvatljivima na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava i koje prema tome nije prihvatila. Posebice treba istaknuti sljedeće elemente:
- kao prvo, Komisija je u korist tužitelja na temelju ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava isplatila iznos od 159 570,78 eura;
 - kao drugo, u skladu s točkom II.22 općih uvjeta tog ugovora provedeno je revizorsko izvješće;
 - kao treće, na temelju točke II.21 navedenih uvjeta Komisija je pridržala pravo od člana konzorcija zahtijevati povrat svih nezakonito primljenih iznosa, odnosno onih čiji je povrat opravdan primjenom ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava, što je ona i učinila dopisom o prethodnoj obavijesti od 27. lipnja 2014. tražeći od tužitelja da povрати iznos od 34 070,16 eura (vidjeti gornju točku 9.). U tom se dopisu Komisija izričito pozvala na dotični članak i pojasnila izračun spornog iznosa;
 - kao četvrto, obavijest o terećenju pod naslovom „Provedba rezultata revizije BAEA210022 (B210-22) [koja se odnosi na] projekt [br.] 217237 GendeRace” upućivala je na dopis o prethodnoj obavijesti od 27. lipnja 2014. i dopis o okončanju revizije od 16. prosinca 2013. (vidjeti gornju točku 7.). U obavijesti o terećenju se prema tome podsjeća da se njome traži naplata tražbine na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava.
- 41 S obzirom na te elemente, valja utvrditi da je Komisija ostala u ugovornom okviru i svoj zahtjev utemeljila osobito na točki II.22 stavcima 1. i 6. općih uvjeta Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava.
- 42 Osim toga, ništa ne upućuje na zaključak da je Komisija djelovala koristeći svoje ovlasti tijela javne vlasti. Kao što proizlazi iz gornjih točaka 40. i 41., obavijest o terećenju dio je ugovornog okvira između Komisije i tužitelja utoliko što se odnosi na povrat tražbine koja se temelji na ugovornim odredbama i utoliko što ima za svrhu ostvarivanje pravâ koja Komisija izvodi iz odredbi navedenog ugovora. Nasuprot tomu, njome se ne namjerava proizvesti pravne učinke u odnosu na tužitelja koji bi proizlazili iz Komisijina izvršavanja javnopravnih ovlasti kojih je ona nositelj na temelju prava Unije. Prema tome, tu obavijest o terećenju treba smatrati neodvojivom od ugovornih veza koje postoje između Komisije i tužitelja.
- 43 Međutim, ni upućivanje na pravo Unije u članku 9. prvom stavku ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava ni eventualni paralelizam između odredaba Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava i određenih zakonodavnih akata na koji se poziva tužitelj ne mogu dovesti do toga da se akte koji se u ovom slučaju osporavaju kvalificira kao akte koje je Komisija donijela izvršavajući svoje ovlasti tijela javne vlasti. U svakom slučaju valja podsjetiti da su ugovorne odredbe zajedno s pravom koje se primjenjuje na ugovor i uređuje ga pravila koja uređuju ugovorni odnos te da je tumačenje ugovora s obzirom na odredbe primjenjivog prava opravdano samo u slučaju sumnje u sadržaj ugovora ili značenje nekih njegovih odredbi (vidjeti, po analogiji, presudu od 19. studenoga 2008., Komisija/Premium, T-316/06, neobjavljenu, EU:T:2008:524, t. 53. i navedenu sudsku praksu).

44 U potporu argumentu prema kojem obavijest o terećenju u odnosu na njega proizvodi pravne učinke tužitelj se osobito poziva na njezine navode naslovljene „Uvjeti plaćanja”, koji glase kako slijedi:

„1. Svi bankovni troškovi su na vaš teret [...]

2. Komisija pridržava pravo, nakon prethodne obavijesti, provesti naplatu prijebojem, ako postoje uzajamne nesporne, fiksne i dospjele tražbine.

3. Ako Komisija do isteka roka ne primi uplatu, tražbina koju je utvrdila Unija podložna je kamatama po kamatnoj stopi koju Europska središnja banka primjenjuje za svoje glavne aktivnosti refinanciranja objavljenoj u *Službenom listu Europske unije*, seriji C, koja je bila na snazi prvog dana mjeseca isteka roka, odnosno listopada 2014., uvećanoj za 3,5 postotnih bodova.

4. Ako Komisija do isteka roka ne primi uplatu, ona pridržava pravo:

- izvršiti sva prethodno dana financijska jamstva;
- provesti prisilno izvršenje bilo donošenjem izvršne isprave sukladno članku 299. [UFEU-a] bilo pokretanjem sudskog postupka;
- navesti neplaćanje u bazi podataka dostupnoj nalogodavcima Unijina proračuna do primitka uplate cjelokupnog iznosa;
- objaviti ime dužnika u sudskoj odluci.”

45 Valja utvrditi da su ti navodi jednaki onima koje je Sud razmatrao u presudi od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija (C-506/13 P, EU:C:2015:562) donesenoj u tom postupku i o kojima je Opći sud ispitao stranke u okviru mjera upravljanja postupkom. Naime, Sud je prilikom zauzimanja stava o istom argumentu kao u ovom slučaju utvrdio da takva vrsta navoda ne može dovesti do toga da se obavijest o terećenju smatra konačnim aktom (presuda od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, t. 25. i 26.).

46 Točno je, kako ističe tužitelj u odgovoru na pisana pitanja Općeg suda, da je Sud u presudi od 9. rujna 2015., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija (C-506/13 P, EU:C:2015:562) prigovorio Komisiji korištenje dvosmislene formulacije u obavijesti o terećenju. Međutim, kako je istaknuo Opći sud, ti navodi vezani za kamate koje se računaju na utvrđenu tražbinu zbog neplaćanja u roku, za moguću naplatu prijebojem, na izvršenje putem izvršenja eventualnog prethodno dostavljenog jamstva kao i na mogućnost prisilnog izvršenja i unosa u bazu podataka dostupnu nalogodavcima Unijina proračuna, čak i ako su sastavljeni na način koji bi mogao ostaviti dojam da se radi o Komisijinu konačnom aktu u svakom slučaju i po naravi stvari mogu biti samo pripremni akti Komisije vezani za izvršenje utvrđene tražbine jer u obavijesti o terećenju Komisija ne zauzima stav o sredstvima koja namjerava provesti za naplatu tražbine uvećane za zatezne kamate računajući od roka utvrđenog u obavijesti o terećenju (vidjeti u tom smislu presudu od 17. travnja 2008., Cestas/Komisija, T-260/04, EU:T:2008:115, t. 74. do 76. i rješenje od 12. listopada 2011., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, T-353/10, EU:T:2011:589, t. 30.).

47 Jednako vrijedi i za navode koji se odnose na moguća sredstva naplate kako su iznesena u posljednjem odlomku Komisijina dopisa od 27. lipnja 2014. (vidjeti gornju točku 9.). U odgovoru na pisana pitanja Općeg suda tužitelj ističe da donošenje svih mjera o kojima je detaljno riječ u tom dopisu nije podvrgnuto nijednom drugom uvjetu osim neplaćanju spornog iznosa u zadanom roku. Valja utvrditi da Komisija nije zauzela konačni stav, već se jednostavno pozvala na moguća sredstva naplate tražbine

putem prijetoja odnosno prisilnog izvršenja. Analogna se utvrđenja primjenjuju na dopis od 30. rujna 2014. (vidjeti gornju točku 12.), na koja se jednako tako poziva tužitelj u svojem odgovoru na pisana pitanja Općeg suda.

- 48 S obzirom na pripremnu narav obavijesti o terećenju, valja odbiti tužiteljev argument prema kojem su, od četiri mogućnosti spomenute u navedenoj obavijesti u stavku 4. pod naslovom „Uvjeti plaćanja”, samo dvije praktično primjenjive u okolnostima slučaja, od kojih je jedna prijetnja prisilnog izvršenja (vidjeti gornju točku 44.).
- 49 Iz prethodno iznesenog proizlazi da se pred Općim sudom ne može valjano pokrenuti postupak po ovoj tužbi na temelju članka 263. UFEU-a jer je obavijest o terećenju potpuno ugovornog karaktera i prema tome neodvojiva te ne proizvodi obvezujuće pravne učinke koji prelaze one ugovorene u Ugovoru o dodjeli bespovratnih sredstava i koji podrazumijevaju izvršavanje ovlasti tijela javne vlasti koje su Komisiji dodijeljene u svojstvu upravnog tijela.
- 50 Jednako vrijedi i u pogledu pobijane odluke koja pripada istom okviru i čija je osnovna funkcija prenijeti obavijest o terećenju. Što se tiče usporednog postupka čiji je cilj naplata kamata, pobijana odluka u tom pogledu obavještava o suspenziji do donošenja buduće konačne odluke. Ona prema tome ne može biti predmet poništenja na temelju članka 263. UFEU-a uzimajući u obzir načela koja proizlaze iz sudske prakse navedene u gornjim točkama 32. i 35.
- 51 Iz toga proizlazi da tužbu za poništenje treba odbaciti kao u potpunosti nedopuštenu.
- 52 U svakom slučaju, nedopuštenost ove tužbe kao tužbe za poništenje nema za učinak uskraćivanje tužiteljeva prava na učinkovit pravni lijek jer je na njemu da obrani svoj stav, ukoliko ga smatra utemeljenim, u okviru tužbe podnesene na ugovornoj osnovi na temelju članka 272. UFEU-a.
- 53 U tim okolnostima nije potrebno odlučivati o apsolutnoj zapreci vođenju postupka koju je Komisija istaknula u odgovoru na tužbu.

Troškovi

- 54 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da Komisiji naloži snošenje troškova čak i ako odbije tužbu, primjenjujući članak 87. stavak 3. drugi podstavak Poslovnika od 2. svibnja 1991. On tvrdi da je bio prisiljen podnijeti tužbu, s jedne strane, zbog nepreciznog i dvosmislenog karaktera obavijesti o terećenju koju je izdala Komisija i, s druge strane, uslijed činjenice da od potonje nije primila nikakve informacije o pravnim sredstvima protiv odluke o povratu spornog iznosa. Komisija ga je namjerno izložila trošku ove tužbe.
- 55 Komisija odgovara da tužitelju nije prouzročila nepotrebne troškove odnosno troškove nastale zloupotrebom prava te da zahtjev potonjeg treba odbiti. Ona tvrdi da mu je dostavila pojašnjenja svih postupovnih pitanja. Osim toga, iz njegovih dopisa proizlazi da je tužitelj dovoljno upoznat sa sudskom praksom koja se odnosi na dopuštenost tužbe za poništenje protiv obavijesti o terećenju. Potonji je dakle podnošenjem ove tužbe preuzeo namjerni rizik.
- 56 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Međutim, prema članku 135. stavku 1. istog poslovnika, Opći sud može podijeliti troškove ako postoje izvanredne okolnosti.
- 57 U ovom slučaju tužitelj nije uspio sa svojim zahtjevom. Osim toga, nije dokazao da mu je Komisija prouzročila nepotrebne troškove odnosno troškove nastale zloupotrebom prava u smislu članka 135. stavka 2. Poslovnika.

- 58 Valja međutim uzeti u obzir ponašanje Komisije koja je u obavijest o terećenju uključila navode čiji je dvosmislen karakter Opći sud već utvrdio u drugim predmetima (vidjeti u tom smislu rješenje od 12. listopada 2011., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, T-353/10, EU:T:2011:589, t. 30. i presudu od 9. srpnja 2013., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, T552/11, neobjavljenu, EU:T:2013:349, t. 29.). Prema tome, pravilno su ocijenjene okolnosti slučaja te je odlučeno da svaka strana snosi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (šesto vijeće)

rješava:

- 1. Tužba se odbacuje kao nedopuštena.**
- 2. Svaka će stranka snositi vlastite troškove.**

U Luxembourg 16. travnja 2016.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
S. Frimodt Nielsen